

κρατορική σας ύψηλότης, καὶ βεβαίως δὲν ἠμποροῦ-
σετε νὰ περιμένετε.

Ὁ ἀρχιδουξ ἔδωκε θάρρος εἰς τὴν ἀξίεραστον κόρην,
ἥτις ἦτον ὠραία καὶ πνευματώδης συγχρόνως, καὶ
ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τὴν εἶπεν·

— Ἐπειδὴ μετεβλήθης εἰς ἄνδρα ἐξ αἰτίας μου,
εἶναι δίκαιον νὰ σὲ ξανακάμω γυναῖκα.

Καὶ τί καλῆτερον ἤθελεν ἡ νέα; ἀλλὰ διὰ νὰ
γείνη σύζυγος ἐνὸς ἀρχιδουξ, ἔπρεπε νὰ λάβῃ
τὴν συγκατάθεσιν τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ πρᾶγμα
δὲν ἦτον εὐκόλον· ἀλλ' ὅποια ὑπέρξεν ἡ ἐκστάσις τῆς
Αὐλῆς ὅταν ἔμαθε τὸν παράδοξον ἔρωτα τοῦ Ἰωάννου.
Κατ' ἀρχάς ἐνόμιζον ὅτι ὁ ἀρχιδουξ ἀστευεῖται·
ἀλλ' ἔπειτα ἅμα ἐπληροφόρηθησαν ὅτι ἡ πρότασις
ἦτον σπουδαιότατη, ὁ αὐτοκράτωρ ἐδιάσθη νὰ συ-
νανέσῃ εἰς τὸν γάμον.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐπιστάτου, μεταμορφωθείσα εἰς
Βαρονέσαν Βρανδρόφ, ἔγεινεν ἀρχιδουκίσσα τῆς Αὐ-
στρίας· ἀλλὰ τότε ὁ σύζυγός τῆς κατέστη ὑπέροπε
ἀντικείμενον χλευασμοῦ καὶ δυσπιστίας ἐκ μέρους
τῆς Αὐλῆς. Καὶ ἐνῶ αὕτη ἀπηγόρευσε τὴν πώλησιν
τῆς ὠραίας εἰκόνας εἰς ἡν περὶ γίνεταί φέρων ἐνδυμα
κυνηγῶ τῶν Ἄλπεων, παρέδιδεν εἰς τὸν γέλωτα τῶν
θεατῶν, εἰς ἀριστοκρατικά τινα θέατρα, α *Τὴν κάπα*
τοῦ *Γιάννη*, τὸ *γαλέμι* τοῦ *Γιάννη*, ἢ ἐνδυμασίαν
τὴν ὅποιαν ἐστιγματίζον ὡς δημοκρατικὴν· διότι ὁ
ἀρχιδουξ δὲν ἐφόρει ἄλλην εἰμὴ τὴν τῶν κατοίκων
καὶ τῶν χωρικῶν τῆς Αὐστρίας.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ ἔμελλε νὰ
διεκδικήσῃ τὸν Ἰωάννην ἀπὸ τὰς περιφρονή-
σεις τῆς Αὐστριακῆς καμαρίλλας. Προσκληθεὶς
τὸ 1842 εἰς τὴν περιόφημον ἐορτὴν τοῦ δόμου τῆς
Κολωνίας, γενομένην ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας
εἰς μνήμην τοῦ παμφιλτάτου του μεσαιῶνος,
ἔφερε πρόποσιν ἐξ ἧς ἐφάνη ὅτι ἐννοεῖ τὰ ἀληθῆ
τῆς Γερμανίας συμφέροντα πολὺ καλῆτερα ἀπὸ τὸν
Φρεδερίκον Γκυλιῶμον· «Μὴ ἀναφέρετε πλέον Πρωσ-
σίαν, ἢ Αὐστρίαν, εἶπεν, ἀλλὰ Γερμανίαν μίαν ἦνω
μένην καὶ ἰσχυράν!» Καὶ πρῶτος ἀνέλαθεν, ὡς
σημεῖον ἐνότητος, τὸ τρίχρωον σῆμα τῆς Γερμανίας·

Ἐκτοτε, — ἀπὸ τοῦ 1842 — ἡ εὐχὴ τοῦ Ἰωάννου
τῆς Αὐστρίας περιῆλθεν ὅλην τὴν Γερμανίαν, καὶ
πρότινος καιροῦ ἀπένειμεν εἰς τὸν θέλοντα νὰ κατα-
στήσῃ τὴν ἐνδοξὸν αὐτὴν χώραν, μίαν, ἠνωμένην
καὶ ἰσχυράν, τὸν τίτλον τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς
αὐτοκρατορίας. Ὁ Ἰωάννης κατέστη ὄργανον διακ-
λαγῆς μεταξὺ τῶν πολιτικῶν μεριδῶν. Οἱ ἀριστο-
κράται ἐόριψαν τὴν ψήφον των ὑπὲρ τοῦ ἀπογόνου
τῶν Αψβούργ, καὶ οἱ δημοκράται ὑπὲρ τοῦ γαμβροῦ
τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου.

Ὁ γενικὸς τοποτηρητής εἶναι σήμερον ἐξήκοντα
ἐξ ἑτῶν· ἀλλὰ μόλις φαίνεται πενήκοντα. Διατηρεῖ
δὲ ὅλην τὴν διανοητικὴν δύναμιν τῆς ἀνδρικῆς ἡλι-
κίας καὶ ὅλην τὴν ζωρότητα τῆς νεότητος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ε. Μ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Νύκτα κ' ἡμέραν ἐμπρὸς εἰς θεῖον
Λίθινον κάλλος ὁ Πυγμαλίων

Ἄψνος, ἄσιτος, μὲ τὸ γόνυ
Εἰς γῆν, τοιαῦτα οἰκτρῶς ἐφώνει·

— α *Στρέψε, ἰδέ με, σκληρὰ, λυπητῶς.*

Ὡς πότ' οἱ τύραννοι ὀφθαλμοὶ σου
Ὅπου ὁ ἔρωσ, ἔρως ὑβρίνει

Πῦρ, εἰς ἐκστάσεις βεθυθισμένοι;
Τῶν μελιχρῶν σου, σφῶν χειλέων

Τὴν σιγὴν λύσε, ὦ! λύσε πλέον.

Ἢ ἂν δὲν θέλῃς, καὶ μάτην χύνω
Φωνάς καὶ δάκρυα, τί ἐκεῖνο,

Τί τὸ μειδίχμα μ' ἐκτοξεύεις.

Δι' αὐτὸ μὲ τήκεις καὶ μὲ φρονεύεις;

Θεοὶ Ὀλύμπου, θεοὶ θαλάσσης,

Θεοὶ τῆς φύσεως συναπάσης,

Ἴδετε κάλλος ποτὲ τοιοῦτο,

Κ' ὑπέρπες τόσον, κ' ἀτεγκτον οὔτως;

Εἰς ἄλσος θέλω βόδων ἐν μέσῳ.

Ἀπαλῶν φέρων νὰ σὲ ἐκθέσω,

Πρὸς τὴν ἡλίου ἀγνὴν ἀκτίνα,

Ἴσως ἡ αὔρα ἥτις ἐκεῖνα

Ἢτις ἐμπνέει καὶ τ' ἀναπτύσσει,

Ἴσως αὐτὴ σὲ ζωογονήσῃ!

Ὡ τέκνον, γέννημα τῆς πυρίνης

Ψυχῆς μου, σχῆμα, εἰκὼν ἐκεῖνης

Τῆς παιδιδοῦν μ' ἐπιφοιτώσης,

Τῆς πανταχόθεν μοι προσγελώσης.

Μορφῆς ἀλύου, ἀλήπτου, ἕως

Ἢ βακχευθεῖσα σμίλῃ ἐνθέως

Εἰς λίθον ἐγλύψε τ' ὄνειρόν μου,

Καὶ σὲ παρήγαγ' ἐνώπιόν μου!

Ἴδου τῆς Ἡῆς ὠραιοτέρα·

Πολὺ, τὰ μέλη σου ὡς ἡμέρα·

Ῥοδόχρους, φέγγος λευκὸν ἀκτίνων,

Ἢ ἀπαλή σου κόμη ὡς κρίνων

Δέσμη γλυκεῖαν στάζουσα δρόσον,

Εἰς τὸ ὑγρὸν σου ὄμμα δὲ κνώσσων.

Ἐρως σαλεύει βέλη λαθραῖα.

Πῶς! τόσον εἶται, τόσον ὠραία,

Καὶ τ' ἀγνοεῖς! Πνεῦμα, πνεῦμα, τάλας,

Πῶς νὰ σὲ δῶσω; εἰς τὰς ἀγκάλας

Ἐλθε καὶ πάλιν αὐτάς, ψυχὴ μου,

Ἀγαπητὴ μου! ἀγαπητὴ μου! » —

Κ' ἐνῶ παράφορος τὴν ἐλάλει,

Κ' ἐνῶ τ' ἀνείσθητα θλίβων κάλλη

Τὸν λίθον ἐθαλπεν πρὸς τὸ στήθος,

Παλμῶν ἀντέδωκ' αἴφνης ὁ λίθος.

Δὲν εἶναι ὄναρ; δὲν εἶν' ἀπάτη;

Ὄχι! φωνὴ μαγευτικωτάτη

Ὡς ἀπὸ ὑπνου ἢ ἐκ βυθίων

Ἰδάτων ἐκραξεν α *Πυγμαλίων!* »

Ἢ ἀλαβάστρινος δὲ ἠπλώθη

Χεῖρ κ' εἰς ἀγκάλισμα ἐκολπώθη,

Καὶ λυγισθεῖσα ἡ δέση, φίλου

Ἐκλιν' ἐπάνω πρῶτα τραχήλου.

Δις, τρίς εὐδαίμων ὁ Πυγμαλίων·

Τὸ ὄνειρόν του ὅτι τὸ θεῖον

Μόνος ἀπῆλαυσε πάντων ὅσοι

Ἐρωτας ὄχι θνητοὺς ἐρῶσι!